

[Gert Petersen]

for vi mener ikke, at man kan tillade sig at give så vigtige spørgsmål en overfladisk behandling.

Men jeg vil give udenrigsministeren ret i, at den offentlige debat selvfølgelig skal suppleres af et forskningsarbejde, ikke bare på det akademiske plan, men også med drøftelser mellem politikerne indbyrdes og forskerne indbyrdes, og det gøres bedst under et udvalgsarbejde. Men som sagt må det ene ikke udelukke det andet, og udvalget må ikke fungere som en syltekrukke. Det nye sikkerhedspolitiske udvalg, der – så vidt jeg er orienteret, jeg var ikke i Danmark på det tidspunkt – blev nedsat ved beslutning i Tinget den 16. november 1988, er ikke kommet særlig langt efter 1–2 måneder, men jeg skal ikke kritisere det endnu. Lad os nu se, hvad der sker inden for de nærmeste måneder.

To bemærkninger til allersidst: Først til udenrigsministeren, som nævnte forudsætningerne – han mente jeg måske ikke havde hørt rigtig efter – for at komme i gang med forhandlinger om de tillidsskabende foranstaltninger på det sømilitære område. Jeg havde nu hørt efter. Det drejede sig om, at en aftale om den konventionelle stabilitet i Europa først skulle være etableret og indkørt, kunne jeg forstå. Det var lige ved, at udenrigsministeren sagde, at når det er sket, kan vi stå til søs og begynde at tale om det andet.

Dertil vil jeg sige, at jeg hele tiden har sagt, at jeg synes, at det er forkert at isolere det landmilitære i Europa. Jeg mener, at de sømilitære tilgrænsende farvande burde have været med. Som jeg sagde, havde udenrigsministeren selv nævnt overraskelsesangreb til lands, og jeg minder om, at jeg sagde, at overraskelsesangreb også kan komme fra søsiden. Det scenarium, man arbejdede med i Danmark i 1950'erne, var netop et overraskelsesangreb, som kunne komme østfra, måske isoleret mod Danmark, og som nødvendigvis måtte komme fra søsiden, så jeg kan ikke se nogen saglig grund til, at søsiden – om jeg så må sige – er holdt ude her. Men o.k.

Jeg tager det til gengæld som et løfte fra udenrigsministeren, at når man er kommet tilstrækkelig langt med en aftale om stabiliserende foranstaltninger på det konventionelle område landmilitært, er det Danmarks politik, at vi skal tage fat på det sømilitære.

Det må opfattes som et løfte. Jeg er ikke helt sikker på, at det er alle vore allieredes politik,

men det er Danmarks politik, og så synes jeg, der alligevel er kommet lidt ud af det.

Med hensyn til dagsordenerne – det er det sidste, jeg skal sige – er der en principiel forskel mellem det af os fremsatte forslag og det af hr. Hans Hækkerup fremsatte forslag. Der er det miljømæssige, men der er især det, at hr. Hans Hækkerups forslag ikke forpligter regeringen til at rejse spørgsmålet her og nu om, hvordan vi skal forhandle om tillidsskabende foranstaltninger på det sømilitære område. Hr. Hans Hækkerups tavshed om det spørgsmål, jeg stillede tidligere, plus andre ordføreres udtalelser bekræfter mig i den opfattelse.

Der er ikke noget ondt i den dagsorden, hr. Hans Hækkerup, det er slet ikke det. Men vi vil undlade at stemme til den.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, det var tragikomisk at høre udenrigsministerens svar til mig heroppefra, hvor udenrigsministeren fortvivlet forsøgte at sno sig uden om et forslag om, at Folketinget i enighed kunne tage et politisk initiativ til at få fjernet tropper fra det danske nærrområde på Warszawa-pagts side.

Først sagde udenrigsministeren, at det var noget, som regeringen med den begrænsede parlamentariske styrke, den har haft, fra tid til anden allerede på en eller anden måde havde ført frem. Det er ikke et argument imod et samlet initiativ fra Folketingets og regeringens side.

Udenrigsministeren sagde, at det var sådan, at der skulle skæres ensidigt ned fra den sovjetiske side, og det er da sikkert rigtigt nok, men så sagde udenrigsministeren, at meningen med det hele var, at der ikke skulle skæres ensidigt ned, men at vi også skulle skære ned. Et væv af selvmodsigelser og mærkværdigheder, der kun kan give det indtryk, at regeringen ikke er interesseret i fælles initiativer på de mest indlysende områder. På de klareste og fornuftigste områder kommer man med udenomssnak, der oven i købet indeholder ikke mindre end tre selvmodsigelser i en ganske kort passage.

Jeg må stadig væk spørge: Hvad er meningen med det? Hvad er det ved de landgangsfartøjer, som gør, at ministeren vil snakke, buldre, udsende koldkrigspressemeddelelser, men ikke foretage sig noget som helst konkret? Det har vi stadig ikke fået svar på. Mon vi nogen side får det?